

Стеф. (Търгна рѣж-тъ си на задъ и ъ погледъ) що е това Маріе? Каква е тая кръвъ.

Маріа. Като съмъ шила убола съмъ си пѣрста. —

Стеф. Я дай да видѣ. Боже мои! пѣрсти-тъ ти сѣ саде рана.

Маріа. За да има човѣкъ хубавы рѣцѣ произлиза отъ пустѣ суетѣ. Кожа-та на хубавы-тъ рѣцѣ става най-послѣ толко тънка, що-то не може да похване човѣкъ никаква работа, а рѣцѣ-тъ ми си сѣ добры.

Стеф. (много стреснато) Боже мой! Боже мой!

Маріа. Много ли ти ся чудно вижда това? не си ли и ты много лѣти писалъ посрѣдъ пладне въ най-голѣмъ-тъ горѣщинѣ, и не е ли ти капало потъ отъ лице-то: мигаръ е по-малка цѣна-та на едниѣ капкѣ потъ, отъ едниѣ капкѣ кръвъ.

Стеф. Съжали себе си Маріе! ты съ това ставашъ причина на нерасположеніе-то мы; — Ако ся може глѣдай, та залови другѣ нѣкоя полеснѣ работѣ, коя-то да тя неповрѣжда толко! — — ахъ Маріе! азъ сичко опыхъ; азъ ходихъ тая заранъ отъ кѣщѣ въ кѣщѣ да дирѣ за да ся цѣнѣ негдѣ за писаръ съ каквѣ была заплата, но напраздно нигдѣ не намѣрихъ мѣсто, нигдѣ ми не намѣрватъ работѣ — Боже! ты знаешъ че азъ кога-то бѣхъ въ добро състояніе, ако дойдеше нѣкой сиромасъ при мене, азъ му давахъ да прѣписва баремъ вѣстници само и само да може да заслужи нѣкоѣ парѣ, а сега. —

Маріа. Глѣдай си работѣ-тъ Стефане! не ся грыжай! Днесъ ако не си намѣрилъ работѣ утрѣ даще Господъ, намѣри-щешъ.

Стеф. Да пишѣ, да смѣтамъ и да бѣдѣ почтенъ човѣкъ — това е сичко що знаѣ. Въ младость-тъ